

LIBRIS

We know
books

Sorin ȘERB

Ferestre deschise,
ferestre închise

scene, schițe, povestiri

CETATEA DE SCAUN
EDITURA

Redactor: Mirela Ivan Nobel
Tehnoredactare: Adriana Andreiaș
Coperta: Dan Mărgărit

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȘERB, SORIN
Ferestre deschise, ferestre închise : scene, schițe, povestiri /
Sorin Șerb. - Târgoviște : Cetatea de scaun, 2024
ISBN 978-606-537-711-0
821.135.1

*Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace,
inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate.
Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor
scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.*

ISBN 978-606-537-711-0
© Editura Cetatea de Scaun®, Târgoviște, 2024
editura@cetateadescaun.ro www.cetateadescaun.ro
Tipărit de Editura Cetatea de Scaun

Cuprins

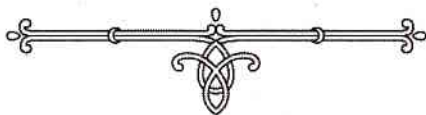
Contaminare	7
Freamătul	9
Vindecare miraculoasă.....	12
Leviathanul	18
Limba secretă	20
Întâlnire cu Don Atletico!	22
Paradisul câștigat.....	28
Conservare.....	32
Șireturile	38
Pașii	41
Cei patru pești.....	45
Ferestre închise	51
O scenă	55
Prada	58
Muzici de dincolo	66
Adulter	68
Între etaje.....	72
Beznă	77
Ultimul tomberon	80
Îngrijire completă	86
Repetiție generală	92
La sfârșit de săptămână	98
Jurnal.....	103
Ferestre deschise	107
De pază	113
Singur și trădat	116
Doi trandafiri	119
Vorbe albe	121
Dormitorincii	124
Ciupercăria galactică	126

Cheia ascunsă.....	128
Coadă de maimuță.....	135
Poemul din vis.....	141
Ceață pe malul Tigrului.....	143
O mână de ajutor	154
Căinele pierdut.....	161
Ritual.....	164
Povestea mănușii	168
Martorul.....	172

Contaminare

Cândva se plăcuseră. Se întâlniseră de câteva ori, aveau chiar niște amintiri de care se cam jenuau (intimități: ea potrivindu-și pe sub bluză breteaua la sutien, el culegând ultima firimitură de pizza, meniul în limba franceză de la restaurant, plăcintăria aceea după miezul nopții, un pahar răsturnat, foșnete, șoapte). Acum ea însă îi spuse: Îmi pare rău că nu ne putem îmbrățișa. Îi era teribil de frică de boală. Sau poate că războiul... În ochii ei se vedeau grămezi de cadavre. Îi spuse ceva despre tatăl ei, dar nu se înțelegea prea bine. După umerii ei căzuți, deduse că e ceva grav, implacabil. Mormăi ceva între „îmi pare rău”, „totul trece”, „o să fie bine”. Păru satisfăcută și nu-i ceru să dezvolte. Nici măcar mâna nu și-au dat-o: ea, deși purta mănuși, se dezinfecă nervos dintr-un recipient de pe birou. Și-au atins pumnii strânși în mănuși de cauciuc, ca niște boxeri. Aveau un spray cu care, după ce se întorcea pe-o parte și-și trăgea măștile de pe față (avea două, una albastră, purtată până sub ochi, a doua, cafenie, ca un bot de iepure), se dezinfecă în gură. Apoi, cât au stat de vorbă, și-a ținut cele două măști pe figură. Aveau și viziere de plastic, se mișcau greu, cântărind fiecare gest. Niște astronauți. Niciunul dintre ei nu era sigur că stă de vorbă cu celălalt, și nu cu o persoană oarecare, cu un impostor. Nici nu se auzeau prea bine pentru că, prin mască, nu se distingeau cuvintele și trebuiau să repete absolut fiecare frază, cât mai clar articulată. Lui i se părea că ochii ei își pierduseră din căldură, dar poate că erau de vină

ochelării și viziera aceea aburită. Ea avea un creion pe care, din când în când, îl strecura sub vizieră, pentru a se scărpinga între sprâncene. Transpira sub toate măștile. Râseră ceva pe tema asta, însă râsul suna sufocat, uscat. Apoi la plecare, după ce simulară îmbrățișări de la depărtare, ea se spală pe mâini 30 de secunde, exact așa cum recomandau doctorii. Punea suluri îmbibate cu clor la uși. Nu-i plăcea când vedea că intră pe acolo lumină de-afară. Îi era tare frică să nu se contamineze.

Freamătul

Îi spunea „freamătul.” Îl apuca dis-diminează: un fel de vibrație a cărnii care se restructura la trecerea dintre lumi. Mici vertijuri limfatice, tremor al celulelor, rupturi centrifuge la nivel atomic, toate emergente, unite de un frison aproape muzical a cărui tonalitate ar fi recunoscut-o, probabil, dacă ar fi avut auz absolut și s-ar fi ascultat cu un stetoscop. Era ca un fluid străin care-l inunda în clipele premergătoare trezirii, circulându-i prin corp și lovind aproape auzibil, în ușile și zidurile alveolelor anatomice care-i stăteau în cale.

Când a început „freamătul” a intrat la idei, deh, vârsta, tensiunea, diabetul, dar s-a gândit că îi acordă prea multă importanță. Poate că e doar o stare nocturnă, un vis care încă îi vibrează în carne, ca o săgeată.

Dar freamătul apărea acum în fiecă diminează, zguduitoare, trezindu-l pe dată din somn. Era o frică irațională, stârnită undeva, în miezul moleculelor, în penumbra existenței, în vortexul infinitului mic biologic, era mandorla lui de energie negativă care-l măcina celulă cu celulă, fibră cu fibră. Stătea în pat, incapabil să se miște, contemplând freamătul și spunându-și că e foarte probabil că așa te cotropește moartea. Aspirând celulă cu celulă, până nu mai rămânea decât carcasa. Nisipul. Colbul.

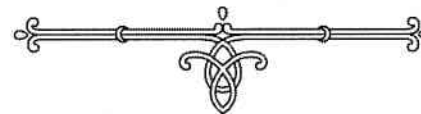
Și-a spus că ar trebui să ia măsuri. În mod inexplicabil-comic, primul gând care i-a trecut prin minte nu a fost la un consult medical, ci la faptul că trebuie să slăbească. Avea 140 de kilograme și nu-și putea imagina

decât scenariii groțești: cum ar fi scos din casă dacă i-ar ceda un genunchi sau dacă ar aluneca în baie, cum l-ar transporta la spital, cum ar ieși din cadă când abia se ridică din pat. Pe de altă parte își spuse că freamătul nu este ceva metafizic, este ceva real și ar putea fi doar o reacție chimică la cine știe ce toxină eliberată noaptea în carne. În burtă îi bolboroseau diverse fiare infernale, fierte de stomacul deprins să ardă mese de proporții aproape metaforice. Niște fiare care voiau să scape din capcană, turbate. Probabil că dacă ar slăbi, acestea ar muri cândva și freamătul ar trece de la sine.

Va veni o zi când nici nu va mai putea trece de ușa casei. Gândul îl neliniștea: pe de-o parte, era terorizat de orice ieșire, îi plăcea să stea pe fotoliu, la el în cameră, ațipind în fața televizorului. Pe de altă parte, ieșea zilnic în fața apartamentului, uneori mergea să cumpere o pâine sau să ude o floare, doar pentru a vedea dacă mai poate trece de tocul ușii, dacă mai poate lua liftul. Cum ar fi să nu se mai poată deplasa? Să fie nevoie de macarale, de platforme dintr-acelea cu care se cară elefanții, scripeți, să fie chemați cărăuși de la firme de transport greu sau, cine știe, dacă se lovea cu ceafa de marginea căzii, să fie transportat de cei de la pompe funebre... să-l rostogolească zece etaje și apoi cu platforma, sub privirile tuturor, până la urgențe sau la morgă și apoi crematoriu (gândea practic: îi plăcea ideea de crematoriu pentru că se imagina zburând, imponderabil ca o ectoplasmă, pe hornul cuptoarelor, lăsând în urmă ceva cenușă, cărămida de bază a cosmosului, a trupului uman, ceva cărbune uman pe care voia să-l doneze ca îngrășământ parcului din apropiere).

Freământul ținea minute în șir, într-o cacofonie de fluxuri și refluxuri, turbioane și plonjoane submersive, grupate în jurul unei găuri flămânde care-i aspira toate visele reziduale în care se mai complăcea în starea aceea de semitrezie din primele ore ale zilei. Apoi, dintr-odată, se

concentra în jurul buricului, în zona abdominală și, apoi, în ficat, transformându-se într-o foamă mistuitoare. Iar aceasta-l canibaliza feroce până la primul sandvici pe care-l mânca pios, înălțând inmuri de slavă inventatorului acestuia.

Vindecare miraculoasă

Într-o dimineață, lui Manase i se întâmplă ceva stupid și curios, totodată.

E drept că, în zilele premergătoare incidentului, nu se simțise tocmai bine. Își ieșise din tabieturi, dacă mă-nțelegeți ce înseamnă asta. Iar, când trebuie să stai, zi de zi, timp de cinci zile pe săptămână, în cămăruța ta de funcționar la fisc, mai precis, de contabil, când trebuie să te prezinți nici mai devreme, nici mai târziu de ora șapte fix dimineața și să pleci la 16 (cu pauza regulamentară de o oră pentru masă) din clădirea secției financiare, a-ți ieși din tabieturi nu era bine pentru carieră și nici pentru relațiile sociale. De pildă, nu mai mergea la bere cu amicii: După douăzeci de ani, le zicea el, douăzeci de ani! nu mai rezist să văd berăria aia din colțul străzii Doamnei, frate, cu tot cu litografiile Micului Paris de pe pereți. Nu mai pot, monșericule, aceeași bere botezată, aceleași musculițe moarte, aceiași colegi aroganți, plicticoși, cenușii. Asta da, moarte: plictiseala. Era mâncat din interior de plictiseală și lipsă de sens! Acu, după douăzeci de ani, își simțea propria lipsă de sens. Părea prins într-o capcană și drenat zi de zi de energia acumulată peste noapte.

Apoi, noaptea, în pat, alături de nevasta înstrăinată, adormea tot mai greu, după câteva drumuri la closet și în bucătărie unde privea, pe întuneric, ferestrele vecinilor, trăgând din țigară și ascultând radioul, ziarul săracilor, cu salturi din post în post, uneori atent, pur și simplu, la foșnetul cosmic al eterului.

Renunțase și la formulele ștregărești folosite mai înainte: Dă drumul la rezervor, Herr Direktor! Foaarfeca mică! Atansion! Mii de bombe cu rahat! - și altele asemenea. Acum parcă uitase limba aceasta. Nu le mai folosea și chiar se uita parcă sculat din somn la colegii care-l întâmpinau la berărie (dacă și când mai trecea pe-acolo) strigându-i: Dă drumul la rezervor, Herr Direktor! Atansion! Praf te fac! Renunțase la toate aceste tabieturi „de limbaj”, *monșericule!* Își ieșise din tabieturi, i se părea că trebuie să primească un mesaj important din eterul undelor radio. Sau poate că urma ca o anume vibrație a acestora să stimuleze ceva în el, ca un fel de iradiere, să facă să eclozeze un ou extraterestru, un cromozom secret, o creatură îngropată în carnea lui, în abisul genetic, după vreun vis din care adesea se trezea lac de apă, cu cearceaful mototolit în pumni? Cine știe ce se țesea în sistemul lui limfatic... Sau poate era doar criza vârstei de mijloc: teama că ai rămas înghețat într-un model preuman, că nu mai poți evolua, că ești prins în capcană, undeva, pe traseul între maimuță și om.

Într-o dimineață se trezi gripat, dar știți cum? gripat de-a binelea. Îl trezi cu un cot nevastă-sa pentru că sforăia cumplit, de parcă înghițise un dragon. Își simțea moalele capului înfundate cu vatelină, ca niște umeri de haină prea largi. Avea ochii înfierbântați și gâtul inflammat. Ce mai! era rău de tot. Moțai în capul patului, cu ochii cârpiți de somn în semiîntuneric (era totuși cinci dimineața) încercând să se adune din visele dezlănate de peste noapte. Rememoră ziua de ieri: unde s-ar fi putut îmbolnăvi? Poate în tramvai. Își aminti pasagerii cu priviri goale, încremeniți cu un rictus de oboseală congenitală în colțul gurii. Barele clisoase de care se agăța la hopuri. Atmosfera de cavou a vagonului. Apoi, la birou, holul înghesuit unde se strângeau „la birou”, să fumeze. Și scui pătoarea sclipitoare în jurul căreia se adunau

ca la o vatră sacră. Parcă simțise de pe-atunci un cui bătut în moalele capului.

Gripa l-a urmărit câteva zile. Uneori părea să dispară, lăsând în urmă o ușoară răgușeală, un ochi înroșit, un jungchi în zona inimii, revenind apoi cu forță, stimulată mai degrabă, necum stârpită de medicamentele și ceaiurile pe care le lua. Nu voia totuși să se lase bătut: își urmă ritualurile zilnice. Își bea cafeaua în fotoliu, fumând cu pofta adunată peste noapte. Scotea carnetelul de socoteli pe care-l purta mereu cu sine, obiect prețios din care citea uneori ca dintr-un jurnal. Adăuga noi calcule și proiecte financiare, cu pierderi și beneficii, cu comentarii lapidare gen „oare? nu se face; neapărat; poate la vară” subliniate energic. În aceste dimineți făcea calcule aproape abstracte (de pildă, câți bani i-ar trebui să se retragă în vârful muntelui ori undeva, într-o garsonieră minimalistă, cum văzuse în filme că a început să fie la modă?) și umplea pagina de operațiuni matematice și de semne de întrebare.

Sâmbătă, se reapucă să facă toate acestea, urmând ritualul consacrat în douăzeci de ani, când simți că la baza pieptului bolborosește o masă de aer care-l gâdilă până în adâncul sinusurilor. Apoi plămânii i se umplură cu nisip și pene de pasăre. Se opinti cu ochii scoși să evacueze mizeria și rupse din piept un balon de aer care explodă într-un strănut catastrofic. Din gura lui se lansă în zbor hipersonic o creatură neagră, hexapodă, ruptă din adâncul plămânilor. Manase rămase încremenit de stupeoare în fotoliu: Ia, atansion! Ce e asta? Din mine a zburat scârboșenia asta? De pagina carnetelului pe care-l ținea în mâini se agățase un păiajen. Un păiajen lucios pe alocuri, păros pe-alocuri, un păiajen ca în cărțile de zoologie stătea inert pe pagina plină de socoteli și exclamații, deocamdată inert, șocat și el de lumea în care ieșise. Era mare cât buricul degetului. Pipăia

cu picioarele mediul ambient, examina cu cei 8 ochi lumea înconjurătoare. Manase își duse o mână la gură, îngrozit, se îngropă și mai mult în pledul cu care se învelea când stătea pe fotoliu și, în cele din urmă, aruncă oripilat carnetelul pe jos. Păianjenul nu se grăbi s-o ia la sănătoasa. Poate că-i părea rău că pierduse paradisul alveolar. Poate că nu era prea stăpân pe picioaroangele acelea păroase. O clipă, așadar, păru că vrea să se întoarcă de unde a plecat, iar Manase se îngrozi nu doar la gândul că ieșise din el asemenea gănganie cu care trebuia să împartă acum camera, ci și la celălalt, opus, că găngania s-ar putea întoarce, nu se știe cum, de unde a plecat. Așa că se ridică alertat în picioare: găngania trebuia distrusă, îi trecu prin cap. Apoi, cu voce tare: Praf te fac, scârboșenie! Piei, stârpitură! și se pregăti să-l calce cu papucul însă păianjenul, alarmat, o tuli către fereastră. Manase îi ținu calea, ridicând carnetelul deasupra capului, pregătindu-se de șarja mortală însă păianjenul se redresă după o mică împleticeală, făcu un echer îndreptându-se către dulapul cu haine. Manase era peste tot, furios și îngrozit. Păianjenul se întoarse, caută un loc unde să se ascundă și, în cele din urmă, cu o ultimă sforțare, intră, printr-o crăpătură, sub scândurile dușumelei. Manase icni de turbare. Asta e, asta e, te-am forfecat, atansion, scârboșenie.

Avea un bidon de metal păstrat pentru lupta cu invaziile periodice de gândaci negri, veniți pe ferestre și pe gurile de scurgere. Era un război de uzură început cu decenii în urmă. Țineau bidonul în debara și stropeau, o dată la lună, prin casă, pentru a stârpi coloniile de gândaci. Era o otravă eficientă, atât de toxică încât se interzisese, cu câtva timp în urmă, producția ei. Târî bidonul la gura crăpăturii, aduse o pâlnie, își frecă palmele de încântare și emoție. Nevasta lui, cu fața umflată de somn și cu părul prins în bigudiuri argintii, ridicate ca niște antene (voia să meargă la canastă cu